

Земля дітей

Микола Сингаївський

Поема

I

До всіх зіниць,
до всіх зірниць
я піднімаю спрагли руки.
З дітьми і голосами птиць
не знатиму в житті розлуки.

Нас буде більше на землі,
стократ ми будемо щедріші.
Щасливі діти й журавлі
здіймають обрії все вище.

Вони збираються в політ –
і прагнуть вийти в капітани.
А в небі залишають слід
їх зоряні ракетоплани.

Це родовід залізняків,
від них – і наше покоління.
І ми навчались у батьків –
у школі честі і змужніння.

Високий гарт,
крилатий лад,
зорі досвітньої наснага
і в дружбі виплеканий сад,
де у серцях росте відвага.

У мріях дерзновенні ми,
тому нам ближчі небокраї.
Та залишаємось дітьми,
допоки в нас дітей немає.

Ми ще неvtішні і малі –

стартуємо з долонь гарячих.
Дитинства більше на землі,
безмежний світ –
в очах дитячих.

II

За горами, за морями,
в сивих затінках ночей –
визрівало яре сонце,
поспішало до дітей.

У розкрилене світання,
до пробуджених ланів...
Щоб теплом не обминути
наших дочок і синів.

Щоб росою ніжно вмитись
і напитися з криниць.
І щоб довго-довго жити
на землі дітей і птиць.
На землі добра і щастя,
що творили ми самі.
Де від Жовтня розквітає
все, що творене людьми.

Сад любові, крила злетів,
дружби зоряні мости...
Це батьків земля священна,
це колиска доброти.

Немовля голубить мати,
пригортає до грудей...
Я дивлюсь тобі у вічі,
земле сонця і дітей.

Я твоє прийдешнє бачу,
де в зіницях – кожна мить.
Засівайся щастям, земле,
і квітчайся для століть.

III

Батьки і діти – ми одного кореня,
землі проміння – у серцях у нас.
Жагу любові,
пізнання і творення
ми зберегли і маєм про запас.

Вона з глибин.
І звіку невичерпна,
щедріше пийте, старші і малі.
Як рідна мати до землі причетна,
то й дітям є турботи на землі.

Життя прикрасить щедрою любов'ю,
що зіткана із радощів, болінь.
І дерево, посаджене тобою,
ростиме для грядущих поколінь.

І виросте...
Заплодоносять віти,
помітять люди зблизька і здаля,
що недарма жили батьки і діти,
немов одного дерева гілля.

Творці краси,
творці своєї долі,
невтомні змалку сіячі добра.
І в кожного яскрить на видноколі
Землі своєї провідна зоря.

Вона в душі,
як поклик і відвага,
а з нею кожен з нас, як Прометей.
Нас у краї незнані кличе спрага,
та наймиліша ти, земля дітей.

IV

Зорі над колосками,
вже засинають діти.

Каже їм на добраніч
перепел у житах.

Місяць повис над ставом,
нитку сріблясту в'яже,
щоб таємниці неба
і землю дітей з'єднати.

Мов на узгірці стала
сива струнка тополина
і подає верхівку
місяцю-чародію.

А ген і волошка синя
торкає пелюсткою небо,
і їй прохолоду у вінчик
тремтливо цідить зоря.

Та над усім колосся –
до обрію підступає
і на зелених стеблах
тримає землю свою.

Землю дитячої віри,
землю добра людського,
землю води і хліба,
землю родючих надій.

Наче зерно в колоссі,
наче у небі зорі, –
в серці батьків довічно
сяєш ти, земле дітей.

Промінням криниць зорієш
і соками щедро поїш,
Твої колоски, мов діти, –
сонце наших надій.

V

Руки матері, очі матері,

слово матері – у мені.
Чую голос неначе в мареві,
чую в серці – на самім дні.

Чи під зорями вечоровими,
чи під небом світанків моїх
за долинами, за дібровами
голос матері ще не стих.

Руки матері – на моїм чолі,
наче два лебединих крила.
Скільки нас було, –
як горох, малі,
а до сонця всіх підняла.

За порогами, за дорогами,
у розлуках та в суєті,
менше з гордістю, все з тривогами
поспішали до тебе в житті.

Очі матері – сонця промені –
зігрівають мене щораз.
А думки твої смутком сповнені,
твої клопоти все про нас.

Від найменшого до найстаршого –
всім ти зичила щастя-добра,
щоб не зрадили роду нашого,
щоб для кожного – в небі зоря.

Щоб і сіялось, і родилося,
наче зерен у колоску.
Щоб усе материнське згодилося,
у житті ж – як на довгім віку.

Бачу очі твої, чую руки твої,
що голублять, мов сонце гілля.
Це ж у серце б'ють молоді солов'ї,
це дитинства тепла земля.

Звертаємось до вас,
хто не прийшов з війни.
Щодня на подвиг ваш
рівняються сини.

Хто у вогні згорів
і хто від кулі впав,
на ваших путівцях
палав зелень трав.

Всі, хто за нас поліг
у вирвищах смертей,
ви – в пам'яті землі,
ви – у серцях дітей.

І нині ви живі –
безсмертні між людьми,
хоч матерям завжди
ви снилися дітьми.

Ви з нами кожен день –
у творчості, в труді
і на землі дітей –
довічно молоді.

До Вічного вогню
приходимо щораз.
І тут на чатах ви
незримо серед нас.

Хто прагнув на зорю
з людської висоти,
хто виніс із вогню
планету доброти.

У нас, живих, нема
солдатської вини,
що не вернулись ви
з останньої війни.

Хоч досі ще для вас

не скінчилась вона...
Ми воскрешаєм ще
полеглих імена.

Усе, що ви колись
заповідали нам, –
продовжується в нас,
передано синам.

І ми своїх дітей
навчаємо в житті
високу честь батьків
тримати в чистоті.

VII

Земля в оновленні,
у цвіті,
в різноголоссі дітвори.
Така пора у цьому світі:
вигадуй,
пробуй і твори.

Є і твоя зоря на обрії,
дерзай і швидше досягни.
Були батьки у нас хоробрими,
такими ж будьмо, як вони.

На суходолі чи на морі
зорю засвічуйте свою.
Ми всі – як воїни в дозорі,
Ми сіячі в своїм краю.

В роботі,
в творчості,
в дерзанні
ми на землі залишим слід.
І повторю я не востаннє:
належить нашим дітям світ.

Заграє усмішкою в сонці,

впаде росою на траву.
Уже в двохтисячному році
я на землі дітей живу.

Тебе ж не зупинити, часе,
на реактивному крилі.
І я скажу, як у Тараса,
що будуть діти на землі,
що діти – вічні на землі.